

פרוטוקול מס' 48
מששיבת ועדת הכספים,
שהתקיימה ביום ד', ח' באדר תשי"ב
5.3.52 - בשעה 9.15.

משתתפים:

- י. גורי - היו"ר
- ש. דיין
- ק. לוז
- ח. אריאב
- א. ציזלינג
- י. פורדר
- ז. סוזאייב
- פ. קלטר
- ר. שרי
- י. אפרתי
- א. הרצפלד
- י. ברר

נעדרים:

- י. רוקח
- א. מ. גניחובסקי
- פ. סנה
- א. אלישר

מוזמנים:

- ד"ר לנדו - פנהל הארנונה
- ד"ר ברגמן - נציב מס-הכנסה
- מר גלס - משרד המשפטים
- מר ספינק - משרד האוצר
- מר בזק - מזכיר

סדר-היום:

1. חוק הארנונה לפיזוי נזקי מלחמה
2. ניזוקי מלחמת השחרור בירושלים
3. חוק לתיקון פקודת מס-הכנסה
4. שונות

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. גורי:

נכנסנו בדיון בישיבה הקודמת בשאלת רישום החוזה בספרי האחוזה. אנקש את הד"ר לנדאו להבהיר לנו את העניין.

א.ג.

ישיבת ועדת הכספים
5.3.52

ד"ר לנדאו:

בדרך כלל כל חוזה מ-3 שנים ומעלה, ישא לרשות
אותו בספרי האחוזה - אחרת אין לו תוקף חוקי.
השיקול שלנו היה שיכול לקרות שאדם לא רשם חוזה בספרי האחוזה, אם ירצה לקבל
פיצויים יפנה לבית המשפט ובית המשפט יטיל עליו קנס ויאשר את החוזה. רצינו
למנוע זאת, ולכן הצענו את הפסקה הזאת. אם ועדת הכספים חושבת שההבהרה הזאת
עולה לפגוע במישהו - אנו מוכנים לוותר עליה, אם כי אנו חושבים שהיא דרושה.

כאשר הבאנו את העניין, העלה חבר הכנסת
ציזלינג את בעיית הדיירים, ושאל: מה יקרה אם בעל בית לא ירצה לשקם את
הבית? החוק קובע שמנהל הארנונה - אם בעל הבית לא ירצה לשקם את הבית -
יכול להטיל את השיקום על הדייר ולתת לו את הפיצויים. אשר לבעיה של
זכות הדייר - היא מכוסה על ידי החוק להגנת הדייר, הקובע שאי-אפשר
להרחיק את הדייר מזכותו. החוקה הבלתי כתובה קובעת שזכויות של אזרח
במדינה אי אפשר לקפח או לקבוע אלא על ידי חוק. ועדת הכספים הקודמת
דרשה להכניס את הטעיף 3(ה) האומר ששר האוצר באישור ועדת הכספים יתקין
תקנות על הדברים השונים. אבל לא כתוב בשום מקום בהוראה הזאת שאפשר
לתקן כל דבר בקשר עם תשלום פיצויים. אני מבקש לא לעכב את פרסום התקנות.

ק. לוז:

האם זה נוגע רק לעתיד, או שזה יכול לפגוע
גם בזכויות שבעבר?

ד"ר לנדאו:

בוודאי שזה נוגע גם לעבר. יהיה ערך אם
החוזה היה רשום, אחרת לא יוכל האדם לקבל

פיצויים

אגב הנאת התיקון הזה

א. ציזלינג:

העידו את תשומת לבנו לכך שנחוץ חוזה חכירה
של שלוש שנים לעתיד, גם אם הנכס הזה היה
בשימוש אצל אדם בעבר 10 שנים, בכדי שיוכל אדם לקבל פיצויים. אם חכר אדם
נכס ל-10 שנים, והנזק קרה בשנה ה-9 לחכירה - יצא החוכר גקי מכל נכסיו.

ד"ר לנדאו:

זכותו של החוכר קיימת ועומדת לפי החוק
להגנת הדייר. זכותו לקבל פיצויים צאצא
ניתנת לפי חוק זה. הבעל חייב לשקם את הנכס - פרט אם יחליט המנהל שהדבר
בלתי אפשרי - ואחרי השיקום יחזור הדייר לגור בבית.

א. ציזלינג:

אתן כמה דוגמאות: (א) נהרס בית בשטח שבו
אין משקמים כי הוא בירי האויב. הבעל מקבל
את הפיצויים, והחוכר יוצא צאצא נקי מכל נכסיו, אם כי פרנסתו היתה על הנכס הזה.
(ב) נהרס מכון סים. בעל המכון לא ישקם את הנכס כי הוא יורע שבעוד 5 שנים
ייבנה במקום מכון סים ממשלתי גדול יותר. צאצא בינתיים, עד תום 5 השנים,
החוכר - שפרנסתו על מכון המים - יגווע ברעם, ואילו הבעל יקבל את כסף
הפיצויים. הוא הדין בדירה. בעל הבית לא ישקם את הבית, ועל-ידי-כך יחסוך
כסף שהיה צריך לשלם לדייר אילו היה רוצה להוציא אותו מן הדירה, סכום המגיע
עד ל-40% מערך הדירה.

א.ב.

ישיבת ועדת הכספים
5.3.52

א. ציזלינג:

נקודה שלישית היא: ישנו חוזה, והחוזה מסתיים תוך פחות מ-3 שנים מעת שקרה הנזק. במקרה זה מפסיד החוכר את זכותו לפי החוק.
אני דורש שחוכר, שפרנסתו על המוכר, יהיה שוחף לפיצויים.

ח. אריאב:

חבר הכנסת ציזלינג עורך כאן בעיה שסיימנו בה, היא שאלת היחס בין האחוזים שמקבל הבעל לבין אלו שמקבל החוכר. אנו דנים כאן בשאלה אם להוסיף את הפסקה שחוזתה של למעלה מ-3 שנים חייב להיות רשום בטאבו או לא. דבר כזה מקובל בחוק, אחרת אין לחוזה תוקף. בתי-המשפט בלאו הכי לא ישפטו אחרת, ואין טעם להתנגד להוספת פסקה מפורשת כזאת כאן.

הדוגמא שנתן חבר הכנסת ציזלינג סמכון הסיים אין לה ערך, כי בפרוטות שמשלמים עכשיו כפיצויים, בכסף שערכו יורד, אי אפשר יהיה בלאו הכי לשקם את הנכס - לא כל שכן נכס כמו סכון סים. אין צורך לעורר עכשיו מחדש את כל השאלה, אני מציע לאשר את הסעיף, כי אנשים מחכים לפיצויים.

היו"ר י. גורן:

אולי אפשר בכל זאת להפריד בין העבר והעתיד ולהגיד שעל אף האמור בסעיף זה לגבי העבר יוכל שר האוצר במקרים מסויימים לשקול אם צריך להיענות לתביעה גם אם החוזה איננו רשום. בנוגע לעתיד - יש לרשום חוזים שלמעלה מ-3 שנים.

ג. שרי:

דבר כזה הוא צאצאצא בניגוד לחוק. ברצוני לשאול בנוגע לדירות: רוב הדיירים יושבים בדירותיהם ללא חוזים. מה הוא הדין במקרה זה?

ד"ר לנדאו:

אשר לענין הראשון שעורך חבר הכנסת ציזלינג, בנוגע לסכון הסיים: החוק הזה דוא רק על נכסים, ולא על זכויות של חוכר. אשר לנקודה השנייה: אין כל קשר בין זכותו של דייר להמשיך ולגור באותו בית, לבין זכותו לקבל פיצויים. זכותו לגור עומדת לפי החוק להגנת הדייר. כאן מדובר על הוראה מפורשת כיצד ישוקם הנכס.

אשר לנקודה השלישית: אם הבעל לא ירצה לשקם את הנכס? - במקרה זה יכול המנהל להטיל את השיקום על הדייר ולתת לו את הפיצויים.

אשר להערה של היו"ר: - שר האוצר איננו יכול לתת ואלידציה לחוזה חכירה שאיננו רשום בטאבו. רישום החוזה בטאבו איננו רק בגלל הכסף שזה מכניס לאוצר. זה מגן על הדייר שטא ירצה בעל הבית להחכיר את הנכס לאדם שלישי. אני מציע לא לסבך את הענין ולקבוע רק בענין הפסקה המוצעת.

א.ב.

ישיבת ועדת הכספים
5.3.52

יש לי הצעה מנוסחת בענין זה. אאאאא

א. ציזלינג:

בין אם נאשר את התיקון או לא - התוצאה תהיה אותה תוצאה, ולכן אני מציע לאשר אותו.

הינ"ר י. גורני:

מר גלס:
אני מציע שהתיקון לא ייקרא: "לרישום בספרי האחווה", אלא: "לרישום בחוק". נכסי הנפקדים סוחכרים לאנשים וכל חוזה שאינו עולה על 5 שנים איננו טעון רישום בטאבו. יוצא שלגבי נכסים אלה, כל החוזים בין 3 ל-5 שנים לא יהיו זכאים לפיצויים.

א. ציזלינג:
הצעותי הן: דין דייר הסוגן על ידי חוק הגנת הדיירים, כדין חוכר לגבי קבלת חלק מהפיצויים, באם הנכס לא שוקם.

מי שהיה דייר בנכס הזכאי לפיצויים, שהיה סוגן על ידי חוק הגנת הדיירים, או חוכר נכס במשך 5 שנים שחלפו, זכאי לחלק מפיצויים כאלו היה בידו חוזה חכירה חתום לשלוש שנים נוספות.

הינ"ר י. גורני:
אני מעמיד להצבעה את שתי ההצעות: לקבל את התיקון או לקבל את התיקון של חבר הכנסת ציזלינג.

הוחלט: לקבל את הנוסח המתוקן כפי שהוצע על ידי הד"ר לנדאו.

הינ"ר י. גורני:
אנו עוברים לפעיף הבא בסדר-היום: ניזוקי מלחמת השחרור בירושלים.

ד"ר לנדאו:
יש שתי אפשרויות לשלם פיצויים לגפגעים אלה: א) עד 100 ל"י - ישלמו 100% פיצויים; עד 250 - 75%; עד 2,500 - 50% ועד 2,500 - 40%. ביחד פגיע הסכום ל-508,000 ל"י; ב) עד 100 ל"י - 100%; עד 250 ל"י - 75%; עד 250 ל"י - 50%. סכום זה מסתכם ב-588,000 ל"י.

א. ציזלינג:
ברשימת הניזוקים ישנם מסקים קיבוציים. לגביהם ישנו אי-זדק. במושב, למשל, ישנו זק של 1,000 ל"י המתחלק בין 10 אנשים, כל אחד מקבל פיצוי על 100 ל"י, כלומר: 100%. זק של 1,000 ל"י בקיבוץ נחשב כזק לגוף אחד וישלמו בעדו רק 50%, ואני דורש אפוא שבקיבוץ - כשם שעושים במס-הפנסה - יחלקו את סכום הזק לפי מספר אאאאאאאא האנשים.

הינ"ר י. גורני:
קיבלנו סכתב מאגודת ניזוקי ירושלים בזו הלשון:

קורא את המכתב מאגודת ניזוקי ירושלים
בחתמת יועצי המשפט ה. גלעד

א.כ.

ישיבת ועדת הכספים
5.3.52

היו"ר י. גורי:

אשר לסעיף הראשון של המכתב הסדבר על גובה האחוז - גמרנו לדון בזה והגענו לכלל מסקנה. אשר לסעיף השני, הסדבר על כך שלא ידרשו רישום חדש של הניזוקים אלא יסתפקו בפרטים שכבר פסרו - הרי החלטנו כבר ללכת בדרך זו. אשר לסעיף השלישי בנוגע לזכות קדימה לניזוקים אלה בשיכון העמסי וכו' - אפשר לדעתי לקבל אותו. אני מציע שוועדת הכספים תמליץ לנהוג כך.

הוחלט: לקבל את הצעות היו"ר.

אני מצביע אפוא את שתי ההצעות הקובעות את אחוז הפיצויים.

היו"ר י. גורי:

הוחלט: לקבל את ההצעה המסתכמת ב-588,000 ל"י, כלומר: עד 100 ל"י נזק - 100% פיצויים; עד 250 ל"י - 75%, ו-250 ומעלה - 50%.

ד"ר לנדאו:
ישנה הצעה האומרת שכל סכום העולה על 500 ל"י שהניזוק סקבל - ינתן לא בתורת הענקה אלא בתור הלוואה, כי אחרת זוהי הוצאה שלא תחזור.

ח. אריאב:
מצב הפיצויים ביחס לגובה האחוז וערך המטבע הוא בלתי הכי נכחי רע, ואני חושב שאפשר לתת את הפיצויים כהענקה.

הוחלט: שכל הסכום ינתן כהענקה ולא כהלוואה.

א. ציזלינג:
אני חוזר על הצעתי בנוגע למשקים הקיבוציים.

א. הרצפלד:
הצעתו של חבר הכנסת ציזלינג איננה מקשואלית, כי היתה בעיה של 17 משקים שנהרסו כליל - אולם היא נפתרה על ידי כך ששיכנו אותם במקומות אחרים. אין טעם לעכב כאן את ההחלטה בגלל דיון תיאורטי.

היו"ר י. גורי:
יש כאן רשימה של חובות של המשקים לבנק הלאומי, שהיה צריך לשלם אותם ב-3 תשלומים: בתשי"ב, בתשי"א ובתשי"ג. התשלום של תשי"ב שולם, ואילו התשלום לתשי"א טרם שולם, אם כי זמנו עבר, והבנק שלח מכתב.

י. סובר:
אני רוצה לחזור לענין המשקים הקיבוציים שעורר חבר הכנסת ציזלינג. אני מבין היטב את הטענה הזו, אולם אני שואל: מה הדין בנוגע לחברה בת 5 אנשים שגם היא סבלה נזק דומה? האם גם אצלה יחולק הסכום או החברה בתור גוף אחד תסבול?

א.ב.

ישיבת ועדת הכספים
5.3.52

היו"ר י. גורי:

האומרת: חלוקה לפי משרדים, אבל לא לפי מעיפים בתוך המשרדים השונים, וישנה הצעה הדורשת לחלק זאת לפי אותם הקווים של הקריאה הראשונה. חלק מההצעות אפשר להגשים כבר בדיון על התקציב הנוכחי. ועדת הכספים נתבקשה על ידי ועדת הכנסת להניא הצעות אלו בחשבונו ולקבוע את המשרדים הסופיים.

אמסול נפגשתי עם משלחת של הורי הסטודנטים בחוץ-לארץ. מצב המתלמדים הוא בכי רע. הם חייבים בעד שכר דירה וכדומה כבר מחודש ספטמבר, ואחדים כבר מושלכים מדירותיהם. כבר קרו שני מקרים של עבריינות והאחד גורש בשל כך מוויצריה. הסטודנטים הגיעו ממש עד פת לחם. בין המתלמדים ישנם נכי מלחמת השחרור. לפי הקורס החדש יצטרכו ההורים הרוצים שבניהם ימשיכו ללמוד, להשקיע בהוצאות לימודיהם את חלק הארי של משכורתם. הצעות ברוחה לא יכלו לתת לי, אולם הם הציעו על דעת עצמם - לא על דעת ועד ההורים - הצעות אחדות:

(א) שייעשו הסידורים לתשלום מחודש

ספטמבר ועד ליום ההכרזה על המדיניות החדשה; (ב) שיתנו להם זמן של 2-3 זמן לנשימה" שיוכלו לדעת מה לעשות; (ג) שיורשה אאאאא לסטודנטים, שלא את כולם אפשר להחזיר כרגע הביתה, - לגמור את הסמסטר. אחר-כך ייקבע מי ימשיך ללמוד, לפי החיוניות של המקצוע, לפי הזמן שנשאר עוד ללמוד, וכן לפי החישוב אילו מקצועות אפשר יהיה להמשיך ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים.

כידוע לחברי ועדת הכספים היתה ועדת-

שרים בממשלה בענין זה, וביקשתי את שר החינוך א - שהיה חבר בוועדה זו - למסור לחברי הוועדה סיכומים מדיוניה של ועדת השרים בענין.

(נכנס שר החינוך והתרבות -
ב. צ. דינבורג.)

(אחר-כך רשמה ע.ע.)

לפני כן רשמתי א.ב.

ע.ע.

ועדת הכספים
5.3.52

שר החינוך והתרבות ב.צ. דינבורג:

עם כניסתי לתפקידי בתור מנהל משרד החינוך והתרבות, עמדתי לסדר סקר של הסטודנטים הלומדים בחו"ל לפי הרשיונות. בקשר לכך שלחנו שאלונים לכל הסטודנטים, אך לא מכולם קבלנו תשובה. לפי ידיעותינו לומדים בחו"ל כ-1600 סטודנטים ישראלים. אנו קבלנו ידיעות רק מ-1100-1200 סטודנטים, אולי בינתיים נתקבלו יותר.

ערכנו את הסקר לפי הארצות ולפי המקצועות. הארצות שבהן לומדים סטודנטים ישראלים הן: בארצות הברית - 592 תלמיד; בשווייץ - 248; באנגליה - 137; בצרפת - 33; באיטליה - 23 ובהולנד - 18. יש לציין כי גם באוסטריה לומדים יותר מ-30 סטודנטים ישראלים. לפי המקצועות לומדים: רפואה - 250 תלמיד; הנדסה - 177; חקלאות - 54; מדעי הרוח - 58; מוסיקה - 30 וכן הלאה.

כבר אז היו קשיים בקשר לפיגורים בתשלומים, ולכן הקפדנו יותר על הבדיקה. כאשר הממשלה הביאה את תכניתה החדשה בענין קביעת השערים השונים, ועדת השרים שנתמנה לשם כך החליטה, קודם כל, שהפיגורים בתשלומים שנעשו עד קביעת השער החדש ישולמו לפי השער הקודם. הוחלט כי לגבי העתיד ייקבע כעיקרון השער החדש. האוצר טוען, ובצדק, שאי-אפשר לתקן שער לפי צרכיהם של חוגים שונים. לסטודנטים נקבע השער הגבוה - לירה לדולר.

בקשר עם החלטה זו יש לבדוק מחדש את שיטתנו לגבי מתן רשיונות ללימוד בחו"ל. לדעתי, 1600 סטודנטים ישראלים בחו"ל, בתנאים הנוכחים, הוא מספר גדול למדי, כי לא תמיד לומדים דוקא אלה הצריכים ללמוד. צריך להיות ניפוי לגבי הלומדים בחו"ל, ואם יהיה ניפוי, מאידך גיסא, צריכה להיות התחשבות באותם האנשים הממשיכים את לימודיהם. הם יקבלו את כספם לפי השער החדש, אך המדינה צריכה לתת להם עזרה ממשיית. אם יוחלט על תמיכה, היא צריכה להיות בלתי מוסווית, וברור שעל המדינה לדרוש גם תמורה. אם התלמיד לומד, למשל, חקלאות, והוא נתמך ע"י המדינה, עליו להתחייב או להחזיר את סכום התמיכה כעבור זמן מסוים, אג לשרת בשרות המדינה במשך זמן מסוים ולפי תנאים מסויימים.

כיצד נבדוק זאת? אנו הקימונו ועדה בינמשרדית, אשר בה מיוצגים: משרד ראש הממשלה, ז.א., המועצה המדעית שליד משרד ראש הממשלה, משרד האוצר, משרד החינוך, משרד החקלאות והפיתוח, משרד הבריאות ומשרד המסחר והתעשייה, כלומר, כל המשרדים שיש להם ענין באנשים הלומדים בחו"ל. ועדה זו בוחרת בוועדת משנה, אשר בה משתתפים: ב"כ משרדי, ב"כ האוניברסיטה, ב"כ הטכניון, ב"כ המועצה המדעית ובכל פעם ב"כ אותו משרד שמתמחים בפנינו.

משרד האוצר הודיע, כי לא יפחית את ההקצבה במטבע זר. אני בקשתי להקציב הלואה בסכום כזה שתאפשר את המשכת לימודיהם של התלמידים הנמצאים בחו"ל במשך חדשיים, עד שנסדר את הסקר, ושהכסף הזה יינתן בצורה של סטיפנדריות והלואות.

ע.ע.

ניפוי התלמידים הלומדים בחו"ל ייעשה לפי 4 עקרונות:
1) חיוניות המקצוע; 2) האפשרות ללמוד אותו בארץ; 3) כשרונותיו והצלחתו של הלומד; 4) מצבו האישי.

חיוניות המקצוע: תהיה עדיפות באישור המשכת לימודיהם של התלמידים הלומדים מקצועות חיוניים, כגון: רפואה, ריפי שיניים, רוקחות וכדומה.

האפשרות ללמוד את המקצוע בארץ: רפואה, למשל, היא מקצוע חיוני, אולם ישנו בארץ בי"ס לרפואה. לימוד הרפואה מתחלק ל-3 דרגות: היסודות, לימודים טרום-קליניים ולימודים קליניים. הלימודים הקליניים בארץ עומדים על רמה הרבה יותר גבוהה מאשר בארצות אחרות. בי"ס לרפואה של האוניברסיטה אורגן לפי עקרונות מודרניים ביותר, ועל כן אנו מציעים לעשות את כל הסידורים על מנת שכל אלה הלומדים בחו"ל לימודים קליניים, יחזרו ארצה וילמדו כאן. המדינה חייבת לבדוק את הבעיה לא רק מבחינת תועלת התלמיד, כי אם גם מבחינת תועלת המדינה. בי"ס לרפואה של האוניברסיטה יכול לקיים קורס ראשון של לימודים קליניים ברפואה, אך במה הדברים אמורים? אם תבוא עזרה מתאימה מצד הממשלה. אפשר להתקין בארץ, בהוצאות לא גדולות, את כל הסידורים אשר יאפשרו לימוד רפואה גם בשנה הראשונה, ואז תהיה לנו כל הפקולטה לרפואה. במקום שהמדינה תיתן סטיפנדיה לתלמידים ללמוד במשך 7 חודשים רפואה בחו"ל, מוטב שהם יפסידו סמסטר אחד, ואת הכסף הזה תשקיע המדינה בהתקנת האפשרויות ללימוד רפואה בארץ גם בשנה הראשונה.

כשרונותיו והצלחתו של התלמיד: נניח שמוסיקה היא מקצוע בלתי חיוני, אך גם בנידון זה אין לנו כל מדיניות מחושבת. 27 תלמידים ישראלים לומדים מוסיקה בחו"ל. מאידך, אנו מזמינים אמנים מחו"ל, וכל זה עולה למדינה בדביזים. אם הלומד הוא בעל כשרונות יוצאים מהכלל, המדינה צריכה לאפשר לו את המשכת לימודיו, אבל אדם בינוני הלומד מוסיקה או ציור, מוטב שילמד בארץ והמדינה תזמין מורים ממדרגה ראשונה.

ישנה ועדה מיוחדת הבודקת וקובעת את הצלחת התלמידים בלימודיהם. התלמידים הישראלים הלומדים בחו"ל, הם שגריריה של המדינה, כי השפעתם גדולה ביותר, ומשום כך הפיקוח עליהם צריך להיות חמור ביותר.

המצב האישי של התלמיד: אני הושב כי למדינה יש התחייבויות כלפי אנשים מסויימים. מי שיש לו עבר וזכויות מיוחדות, אע"פ שהוא לומד מקצוע לא כל כך חיוני, והוא בינוני בכשרונותיו, אם הוא רק לומד, המדינה צריכה לאפשר לו את המשכת לימודיו.

הורי התלמידים הלומדים בחו"ל נפגשו אתי, והסברתי להם כל זאת. לדעתי, המדינה צריכה לתת ברוח ליברלית את מכסימום האפשרויות, על מנת שהסטודנטים יוכלו לגמור את הסמסטר.

ברצוני להסב את תשומת לבך של ועדת הכספים לכך, כי מחובת המדינה לנהוג מדיניות אאא מרחיקת ראות ביחס לחינוך. האוניברסיטה והשכנין עשו בשנים האחרונות מאמצים גדולים על מנת לפתח את מוסדותיהם, ועל המדינה לתמוך בפיתוח זה.

היו"ר י. גורי:

המטרה העומדת לפנינו היא כפולה:
(א) לדעת איך חושבים בכלל להסדיר את בעית הסטודנטים הישראליים הלומדים בחו"ל; (ב) אם הנסיגה ההכרחית בענין זה תהיה נסיגה מסודרת, או נסיגה של צבא נייגף. הנסיגה תהיה מסודרת אם יאפשרו להורים, הזקוקים לכך, להקל מיד על מצב בניהם הלומדים בחו"ל; גם אם הם צריכים לחזור, שיוכלו לחזור בצורה הוגנת.

שמענו מפי שר החינוך והתרבות, כי לגבי הפתרונות הדרושים חושבים לאחוז בשני אמצעים: (א) להחזיר את הפיגורים לפי השער הקודם; (ב) לאפשר לתלמידים הזקוקים לכך, להמשיך את לימודיהם במשך 2-3 החדשים הקרובים, ע"י מתן הלוואה להורים, על מנת שתוחזר בתנאים נוחים.

אני מניה שהועדה הכינמשרדית צריכה לעשות הכל כדי להחיש את הצעותיה בנוגע לפתרון היסודי, כדי שהאנשים ידעו מה לפניכם.

י. ברד:

אני מציע לדחות את הדיון בבעיה זו עד שנשמע את נציג משרד האוצר בנידון.

היו"ר י. גורי:

היות ומ"מ שר האוצר אינו בקו הבריאות, אין לנו כתובת ברורה למי לפנות בענין זה. מאידך, הענין הוא דחוף, כי איננו יכולים לדחות את תשובתנו להורי התלמידים הלומדים בחו"ל. ישנם דברים שאנו יכולים לסכם גם בלי נוכחותו של בא-כוח האוצר. אם תוך ניסוח הסיכומים תוכאנה הצעות, אשר לדעתנו, אין לסכמם בלי בירורי האוצר, נדחה את הסיכום.

י. פרד:

אני מציע להחליף דעה בענין הנידון עם שר החינוך והתרבות. אח"כ נשמע את נציג

משרד האוצר ונסכם.

היו"ר י. גורי:

אני מקבל את דעתו של חבר-הכנסת פרד. אם נוכל לסכם את הדיון במילואו או בחלקו - נסכמו. אם תוך הדיון נראה כי ישנם דברים שאין לסכמם מבלי לשמוע את נציג משרד האוצר - נדחה את הסיכום לישיבה הבאה.

י. פרד:

אני מציע לחלק את הבעייה לשני חלקים:
(1) השאלה האקטואלית - תפקידנו, בתור

ועדת הכספים, למצוא פתרון לשאלה האקטואלית;
(2) השאלה העקרונית - זוהי שאלה בעלת חשיבות גדולה לגבי כל העתיד, לא רק של התלמידים, אלא גם של המדינה, אך אין זה תפקידנו ואף לא הזמן המתאים לקבוע ברגע זה את דעתנו לגבי שאלה עקרונית זו.

בנוגע לשאלה האקטואלית, אני מקבל בברכה את הודעת שר החינוך והתרבות, שיש נכונות לסלק את הפיגורים לפי השער הישן. אם המדובר הוא על 1600 סטודנטים, והממוצע הוא 37 לירות לחודש, הרי זהו סכום של 50 אלף לירות לחודש. אנו צריכים לאשר את הפתרון הנ"ל, והאוצר צריך למצוא את הסידורים, על מנת להעמיד לרשות ההורים או התלמידים את הסכומים הדרושים.

ע.ע.

לפי דעתי, אנו צריכים לאפשר תקופת מעבר של 2-3 חדשים כדי לשמור במקצת על הכבוד וכדי לאפשר את חזירתם של הסטודנטים ארצה. צריך למצוא סידור לתקופת מעבר ע"י הלואות וכדומה.

לגבי השאלה העקרונית, אני מקבל את דעתו של פרופ' דינבורג, שצריך למצוא שיטה אשר תאפשר את המשכת לימודיהם לא רק של בני העשירים, ואני מבקש לבדוק ולמצוא את השיטה הנכונה.

ח. אריאב: לא אכנס לפתרון הבעיה לגבי העתיד, כי אין

זה תפקידה של ועדת הכספים. מתפקידה של ועדת החינוך והתרבות, יחד עם שר החינוך והתרבות, לקבוע את מדיניות לימוד הסטודנטים.

אשר לבעיה האקטואלית, שמענו כי הפיגורים ישולמו לפי השער הקודם; תינתן אפשרות לכל התלמידים הרוצים בכך לקבל את כספם לפי השער החדש, וההפרש בין שני השערים יינתן בהלואה נוחה. כמו כן, תינתן גם האפשרות לקבל את דמי הנסיעה ארצה. אם זהו הסיכום, אני חושב כי זהו פתרון המניח את הדעת, ואני מקווה שעד הסמסטר הבא תיגמר גם עריכת הסקר.

י. בדר: איני רוצה להביע דעה סופית בענין הנידון,

כיון שדעתי הסופית תלויה גם בתשובת שר האוצר בנוגע לאפשרויותיו. שמעתי כי במקרים מסויימים לא היה באפשרותה של המדינה לללאאאא לפדוע שטרות בחו"ל, דבר שכבוד המדינה תלוי בו יותר מאשר ענין המשכת לימודיהם של הסטודנטים בחו"ל.

אני רוצה בהזדמנות זו לאמר, כי עלינו לנהוג מדיניות מרחיקת לכת לגבי דרישות האוניברסיטה וצרכיה. לדעתי, צרכי האוניברסיטה יותר חשובים מפילון מהחינוך הכללי, כי רמת החינוך הכללי תלוייה בפיתוח האוניברסיטה. לשם שיכלול האוניברסיטה ופיתוחה דרושים פחות דביוזים מאשר לשם המשכת לימודיהם של הסטודנטים בחו"ל.

לדעתי, אין הבדל גדול בכך אם חלק מהסטודנטים הלומדים בחו"ל יפסיקו את לימודיהם בסוף סמסטר החורף, או יחכו עד סוף סמסטר הקיץ, אולם ההבדל יכול להגיע לסכום של חצי מיליון דולר. מה שנחוץ הוא, כי כל מי שיפסיק את לימודיו באוניברסיטה בחו"ל, יקבל את כל ההקלות וחשובי הזמן בבואו להמשיך את לימודיו בארץ, על מנת שלא יפסיד דבר, ובקשר לכך דרושים סידורים מיוחדים.

אתם יודעים כי אינני מאמין בתכנית הכלכלית של הממשלה, אך בכל זאת צר לי בראותי שאותם הסיכויים הקלושים שיש לתכנית זו, מתפוררים מיום ליום עקב סידורים שונים.

היו"ר י. גורי: אני חושב שאנו יכולים להגיש את הסיכום הבא:

(1) ועדת הכספים רשמה לפנייה את סיכומי ועדת השרים, כי ללאאאאאאאאאא הפיגורים שחלו בתשלומי הדביוזים לסטודנטים בחו"ל עד הנהגת השערים החדשים, יסודרו מיד לפי השער הקודם;

(2) תוקם קרן בסכום של 100 אלף לירות, שמטרתה לסייע בידי ההורים הנזקקים לכך, להעביר לבניהם הלומדים בחו"ל את הכסף הדרוש להם על מנת לסיים את עונת הלימודים בגמר חודש יוני, ולסייע בידיהם על כיוסוי ההפרש בין השער החדש והשער הקודם ע"י מתן הלואה בתנאים נוחים.

(3) הועדה הבינמשרדית עורכת עתה סקר של כל התלמידים הנמצאים בחו"ל בארצות שונות לפי הקווים הבאים:
(א) חיוניות המקצוע; (ב) האפשרות ללמוד אותו בארץ; (ג) כשרונותיו והצלחתו של הלומד; (ד) מצבו האישי. לאחר קבלת תוצאות הסקר, תקבע הועדה כיצד לנהוג לגבי כל אחד מהסוגים המפורטים לעיל.

(4) הועדה רשמה לפנייה, כי תוקם קרן ~~ממשלתית~~ מסיפנדיות אשר תעמוד לרשות משרד החינוך והתרבות, על מנת לסייע בידי הסטודנטים הראויים לכך להמשיך וללמוד את לימודיהם בחו"ל.

(5) ועדת הכספים מבקשת את משרד האוצר לפעול בעקבות ההמלצות הללו של הועדה הבינמשרדית בקצב הדרוש, על מנת להקל מיד על מצבם של הסטודנטים הנמצאים בחו"ל.

שר החינוך והתרבות ב.צ. דינבורג:

אני מציע לוועדה להמליץ בענין הרחבת כושר הקליטה של מוסדות החינוך הקיימים בארץ.

כאשר הועדה תדון בענין תקציב החינוך, אני מבקש להזמין לישיבתה, כדי שאוכל להסביר את העניינים.

היו"ר י. גורי: ברצוני, קודם כל, להסביר שני עניינים:

ברצוני לשאול את חברי הועדה: האם לא מסתבר מהדיון הקודם, כי המניע להיחידה לאישור ערבות לעיריית חיפה היה רק העדר הרשימה? לא שמעתי כל התנגדות לעצם הענין. לאחר שקבלנו את הרשימה, האם מותר לי לסכם כי הועדה אינה מתנגדת למתן ערבות בסכום של 100 אלף ל"י לעיריית-חיפה?

הועדה מאשרת מתן ערבות להלוואה בסך 100 אלף ל"י לעיריית-חיפה.

הרשו נא לי לשלוח בשם הועדה לחבר הועדה, מר רוקח, תנחומים לרגל מותו של אחיו.

אמו חוזרים לענין סדרי הדיון על התקציב.

אני חושב כי לא נוכל לסיים את הדיון על התקציב עד ה-1 לאפריל.

י. בדר:

היו"ר י. גורי: ועדת הכנסת הביאה הצעה למליאת הכנסת, אשר בה תבקש ממנה לתת יפוי כוח לוועדת הכספים לקיים דיון מקביל על התקציב, אך אין זאת אומרת כי דורשים מועדת הכספים לסיים את דיוניה על מנת לאשר את התקציב עד ה-1 לאפריל. מביאים בחשבון את האפשרות שהתקציב יאושר רק לאחר פגרת הפסח, ובינתיים יבקשו מאת הכנסת לאשר חוק אשר יאפשר לאוצר בחדשים אפריל-מאי להוציא בכל חודש חלק ה-12 מהתקציב הקודם.

י. בדר: אני מציע להגיש לכנסת מיד שפי הצעות - הצעת התקציב השנתי והצעת תקציב ביניים לשני חדשים.

אשר לדיון על התקציב השנתי, אני מתנגד לחלוקת הזמן לכמה דיונים. הדיון על התקציב בקריאה ראשונה, הוא דיון על המדיניות הכספית של הממשלה, והוא מוכרח להישאר כזה.

היו"ר י. גורי: נדמה לי שיש כאן אי-הבנה. מה נגרע מבחינת המדיניות הכספית של הממשלה אם מחלקים את הדיון לשני חלקים?

י. בדר: קודם כל, ישנו קשר הדוק בין ההכנסות וההוצאות. ישנם משרדים אשר בהם הקשר בין ההוצאות וההכנסות הוא הדוק ביותר, למשל, משרד התחבורה.

אין כל סידור אשר יכריח את הנואם לדבר על נושא אחד בלבד, מלבד התערבות היו"ר בכל חצי דקה.

לדעתי, מותר לסייע מסויימת להקדים את כל זמנה רק לענין ההכנסות, או רק לענין ההוצאות.

מכל הנימוקים הנ"ל, איני מציע לחלק את הדיון בקריאה הראשונה על התקציב. אני מתנגד גם לויכוחים על משרדים. אני חושב כי הקריאה הראשונה על התקציב מוכרחה להישאר בגדר דיון כללי. יש מקום לרפורמה לגבי הקריאה השנייה. אשר להופעת שרים, אני שותף לדעתו של מר קפלן, כי בנוגע לתקציב יש לממשלה רק שר אחד - הוא שר האוצר. יש מקום להופעת שרים בקריאה השנייה על התקציב, כאשר דנים על המשרדים השונים.

י. פורר: גם בשאלה זו יש להפריד בין הבעיה האקטואלית - אישור התקציב לשנת 1952/3 - לבין הבעיה לגבי העתיד.

אשר לבעיה האקטואלית, אני עומד על כך שיש צורך לאשר את התקציב עד ה-1 לאפריל, כי זהו כמעט הענין היחידי ששמרנו עליו. בהתאם לכך, אני מציע לעשות את הסידורים המתאימים.

דיון תקציבי צריך להיות דיון פללי על המדיניות הכלכלית הכספית, כי כסף זה פונקציה של כלכלה, ולהיפך. מלאכותי להפריד בין הוצאות להכנסות. בדיון פללי על התקציב, צריך להשאיר לנואם או לסייע לקבוע על מה לשים את הדגש. לכן, אני מציע לא לחלק את הדיון בקריאה הראשונה על התקציב.

לעומת זאת, אני מוכן לקבל את ההצעה הקובעת שינויים לגבי הקריאה השנייה על התקציב. אני מקבל את הדעה לקבוע דיון על כל משרד לחוד, ולתת אפשרות לכל שר להגן על תקציב משרדו. אני נוטה לדעה להקדיש בכל שנה דיון יותר רחב על כמה משרדים. איני רואה את האפשרות לעשות זאת השנה, אך אני מציע לשקול אם אין אפשרות לעשות זאת לאחר הדיון על התקציב.

ע.ע.

אני מקבל את ההצעה, לסדר את ההסתייגויות לפי כמה עקרונות. בדיון על ההכנסות, אני מציע לקבוע כמה קבוצות ענייניות.

היו"ר י. גורי:
אם רוצים לחלק את הדיון על ההכנסות, החלוקה ההגיונית הנראית לי ביותר היא: מסים ישירים; מסים עקיפין ותשלומים עבור שירותים.

י. פרדר:
אני מקבל את ההצעה ההגיונית של היו"ר, אך לגבי ההוצאות, אני עומד על כך שיהיה דיון על כל שטרך להוד.

חבר סיעתי, מר ספיר, הגיש הצעה מיוחדת לסדר הדיונים על התקציב, אך בכל זאת, ברצוני להעיר

כמה הערות:

אני בהחלט מסכים עם הדעה שחלוקת הדיונים בין ההכנסות וההוצאות היא מלאכותית, ולמעשה בלתי אפשרית. כמו כן, אי-אפשר לדבר רק על משרד מסויים, כי ישנו יחס בין המשרדים.

לעומת זאת, אני מקבל את ההצעה להקדיש, מדי פעם, דיון מיוחד על משרד מסויים. יש צורך לקבוע זמן לדיון יסודי על נושאים מסויימים, אך אין אפשרות לעשות זאת בעת הדיון הכללי על התקציב השנתי.

לדעתי, כל שיטת הדיון של הקריאה השנייה על התקציב שעונה בדיקה. קיום הדיון על התקציב בוועדה, בו צא בזמן שמתנהל ויכוח כללי במליאה, הוא נגד כל הגיון; הוא מפחית את ערך הדיון בכנסת גם כלפי חברי הכנסת וגם כלפי הציבור. אני מציע לא לא לחזור על השיטה הזאת; לנהל ויכוח כללי על התקציב במליאת הכנסת, והק אח"כ לקיים דיון בוועדת הכספים.

אני מניח שלא לוכל לגמור את הדיון על התקציב עד סוף החודש, וכדי שהכנסת לא תעמוד ביום האחרון במצב קשה, אני מציע להגיש יחד עם הצעת התקציב השנתי, הצעת חוק של תקציב זמני לחודש-חדשיים.

א. ציזלינג:
אני מציע לקיים ויכוח אחד על ההכנסות ועל המסגרת הכללית של התקציב.

אני מקבל את ההצעה, לחלק את הקריאה הראשונה על התקציב ל 4-5 מחזוריים נתונים מראש. בדרך כלל, ביחס לקריאה הראשונה על התקציב, אני מקבל את הצעתו של היו"ר עם התיקונים הבאים:

- (א) שהחלק הראשון של הויכוח לא יתקיים על ההכנסות בלבד, כפי שהוא הוצע, כי אם על ההכנסות והמסגרת הכללית של התקציב;
- (ב) לחלק את הקריאה הראשונה לקבוצות ענייניות.
- (ג) שלא תהיינה פתיחות של שרים לגבי ההוצאות, אך כל שר יוכל להגיב בעת הויכוח על הסעיפים הקשורים במשרדו.
- (ד) אני מציע שהזמן לסיעות יהולק מהזמן הכללי, ושכל סיעה תהיה רשאית לחלק את זמנה בין הסעיפים לפי הפרופורציה הרצויה לה.

ע.ע.

אני סבור כי לויכוח על התקציב במסגרת הקריאה הראשונה דרושים יותר מ-20 שעות. כמו כן, אני חושב כי צודקים אלה המציעים להכטיח כבר עתה שיוכן תקציב ביניים לחודש-חדשיים.

אשר להסתייגויות, אני מתנגד לכלל של ריכוז. אני בעד זכות ריכוז, ולא חובת ריכוז, כי במידה שמרכזים את ההסתייגויות, בדרך כלל, הסתייגויות המיעוטים נופלות.

ג. שרי:

אני חושב כי הויכוח הכללי על התקציב, כפי שהוא מתנהל, אינו מעלה בעיני הציבור את ערך הדיונים על התקציבים, משום שהדיון הכללי טובב על הכל *ממש* וטובב על כלום.

איני רואה תועלת בחלוקת הויכוח הכללי, כי הוא יהיה מקוטע ובלתי יעיל. אני בדעה להשאיר את הרע כפי שהוא. לו אפשר היה לצמצם את הויכוח מ-20 שעות ל-12 שעות, לא הכלכלה, לא הויכוח, לא הכנסת ולא העם היו מפסידים מכך.

לעומת זאת, אני מציע שבסדרי עבודתה של הכנסת ייקבע מקום וזמן לסקירות שרים ולויכוח עליהן סמוך להגשת התקציב, כדי שחברי הכנסת יקבלו תמונה, פחות או יותר ממצה, על המשרדים השונים. אני מבין שהפעם לא נוכל לעשות זאת.

אשר לדיון בוועדה, היו רצוי שחברי הוועדה ישמעו בעת הדיון על תקציב משרד מסויים, את נציג אותו משרד. מצד שני, אנו צריכים למצוא את הדרך להגביל את עצמנו מבחינת מסגרת הזמן. הוועדה צריכה לקבוע כמה זמן להקדיש לקריאה השנייה על התקציב, כמה זמן להקדיש לדיון על תקציב כל משרד, וכמה זמן להקדיש לדיון על כל סעיף. מסגרת הזמן צריכה להיות ליברלית ורחבה, אך קבועה.

אני מציע להגיש תקציב ביניים לחודש-חדשיים, לסיים ולאשר את חוק מס-ההכנסה וחוק מס-מותרות, ורק אח"כ להכנס לדיון על התקציב השנתי.

ח. אריאב:

ברור שלא נגמור את הדיון על התקציב השנתי עד ה-1 לאפריל. לכן, אני מציע לקבל את הצעתו של חבר הכנסת בדר, להגיש יחד עם החוק על התקציב השנתי, חוק לתקציב ביניים למשך חדשיים ולקיים את הויכוח על שני החוקים יחד.

אני מתנגד בכל תוקף לכך שיקיימו את הקריאה השנייה על התקציב בוועדה בו בזמן שמתקיימת קריאה ראשונה במליאת הכנסת. ברצוני לשמוע את הדיון הכללי על מדיניות התקציב גם מצד הקואליציה וגם מצד האופוזיציה, ורק אח"כ אוכל לקבוע את עמדת ביחס לסעיפים השונים.

אני מתנגד להצעה לפצל את הקריאה הראשונה על התקציב בין ההוצאות וההכנסות. אני מציע להשאיר לכל סיעה את הזכות לרכז את הדיון במסגרת הזמן המוקצב לה. אשר לפרוצידורה של הקריאה השנייה, אני מציע לקבוע זאת לפני הקריאה השנייה.

יש להתנגד לכך שכל שר יפתח את הויכוח על תקציב משרדו. פרוצידורה זו תעמיד את השר במצב לא נוח, כי אין זה תקציבו - זהו תקציב האוצר לאחר שקיצץ את הצעת תקציבו.

ע.ע.

ש. דיין:

אני חושב כי אפשר להספיק לגמור את הדיון על התקציב גם עד ה-1 לאפריל, אבל כדי לשכלל את הדיון, מוטב לקבל תקציב ביניים. אני רק חושש שאפילו אם נקבל תקציב ביניים, נמצא את עצמנו ברגע האחרון במצב שהזמן אינו מספיק, כי איננו מבילים את עצמנו. איני רואה כל הגיון בכך שנחלק את הדיון על הכנסות ליחוד ועל הוצאות ליחוד.

אני מחייב סקירות שרים, כי הן חשובות למען הכרת העניינים.

לדעתי, אנו יכולים לדון על התקציב תוך כדי קיום הדיון במליאה.

ביחס להסתייגויות, מוכרחים למצוא דרך לצמצם ולהגביל את אפשרות הדיבור באמצעות ההסתייגויות.

קדש: אם יקיימו את הדיון על התקציב לפי השיטה החדשה, הוא ימשך לפחות חמישה שבועות. על כן, צריך לחשב היטב לכמה זמן להגיש תקציב ביניים.

קלמר: אני מציע לא להכניס כל שינוי בפרוצדורה של הויכוח על התקציב. גם אם נחלק את הדיון להכנסות והוצאות, או קבוצות ענייניות אחרות, הנואם ידבר כפי רצונו.

אני מתנגד להגשת תקציב ביניים. יש אפשרות לאשר את התקציב במשך 3 השבועות עד ה-1 לאפריל. ועדת הכספים יכולה לקיים בשבוע הבא 3 ישיבות לשם דיונים על התקציב, ומז-17 למרס עד ה-1 לאפריל יכולה הכנסת לקיים את הקריאה הראשונה והשניה על התקציב.

א.מ. גניחובסקי: לדעתי, אנו חוטאים למדינה עי"כ שאנו מאשרים תקציב שאיננו בקיאים בו. אני מציע לחלק את הועדה לכמה קבוצות, וכל קבוצה תשפל בכמה משרדים על מנת להכיר את בעיותיהם. בינתיים, אני מציע לקבל תקציב ביניים לחודש אחד.

היו"ר י. גורי: אם טוענים לגבי רמת הדיונים ותכליתם, זה תלוי בהרבה גם בתוכן הנאומים שמשמיעים, אך גם בסדרי הדיון. לפי עניות דעתי, דיון כולל במשך 20 שעה על כל העניינים יחד, אינו מסייע לא לניבו ולא לרמה, משום שהכנסת אינה "מיטינג" שצריך להשמיע בה א נאומים. הנאומים צריכים להיות גם בעלי רמה פוליטית וגם בעלי רמה עניינית. כאשר דנים על התקציב, צריך לדבר על המדיניות הכלכלית, המדיניות התקציבית ולבדוק את התקציב עצמו.

עד עכשיו דובר מעט מאד על התקציב עצמו בעת הויכוח הכללי. כדי שידובר גם על התקציב עצמו, צריך להכניסו למסגרת כזאת שתאפשר לחברי הכנסת להכשיר את עצמם להיות בקיאים בחלקים מסויימים של התקציב. כל סיעה מעוניינת להכשיר את חבריה כפרלמנטרים בקיאים ומנוסים בשטחים מסויימים. סדרי הדיון הנוכחים אינם מאפשרים זאת, כי כל סיעה מעוניינת להציג בויכוח הכללי את טובי א נואמיה. אילו אפשר היה להכשיר אנשים מסויימים לשטחים מיוחדים, זה היה מעודד גם את האדם באופן אישי, ובדרך זו היינו מעצבים דמות של אדם שאיננו אינציקלופדיה, אך בקיא בשטח מסויימים.

אני מציע לקיים זאת כבר בדיון על התקציב לשנת 1952/3.

ע.ע.

אני רואה שרוב חברי הוועדה מתנגדים לחלוקת הויכוח בין הכנסות להוצאות. אני מקבל את הדעה הזאת לגבי התקציב הזה - הויכוח על התקציב יהיה כולל גם לגבי ההכנסות וגם לגבי ההוצאות. מכל מקום, איני יכול לקבל את דעתו של חבר הוועדה ציזלינג, של הליכה בשני כיוונים הפוכים; אם מהלקים את הדיון על התקציב לפי קבוצות, אי-אפשר לתת חופש אמאאאא לסיעות לעשות כפי רצונן.

הויכוח על המדיניות צריך להסתיים, בדרך כלל, בקריאה הראשונה. הקריאה השניה היא אישור החלטותיה של ועדת הכספים, והוא צריך להיות בעיקר ענייני. אסור לו להיות חזרה על הויכוח הכללי בקריאה הראשונה.

לדעתי, יש לשנות את הפרוצדורה לגבי הקריאה השניה, ובענין זה עוד נביא הצעות.

אשר להצעת מר גניסובסקי להתחלק לקבוצות, לצערי, הזמן העומד לרשותנו לא יספיק לכך; עלינו לסיים את הדיון במעייפים רבים העומדים בסדר היום של הוועדה, עלינו לסיים את הדיון בחוק מס ההכנסה, והרי רק ב-17 למרס תחיל הקריאה הראשונה על התקציב.

מכאן מסתבר שגם השנה נצטרך לקיים דיונים מקבילים גם במליאה וגם בוועדה. אני מציע כי בשבוע הבא נסיים את הדיון בחוק מס-ההכנסה.

בעקבות הטענות שהושמעו בדיון הקודם, ערכתי מכתב לחשב הכללי, בו בקשתי ממנו להגיש לנו פרטים על התקציב.

החלטנו לקיים דיון מיוחד על תקציב התחבורה; החלטנו לקיים דיון מקיף על מדיניות המכס והבלון; החלטנו לקיים דיון מיוחד על הסובסידיות. חבר הוועדה, מר גניסובסקי, מציע לחלק את הוועדה ל-3 קבוצות אשר תטפלנה בעניינים הנ"ל. אם ההצעה מתקבלת על דעת חברי הוועדה - נעשה זאת.

בסיכום:

- (1) אנו מציעים לקיים את הקריאה הראשונה על התקציב לשנת 1952/3 כפי שהייתה נהוגה עד עתה;
- (2) ביחס לקריאה השניה - עוד תבאנה הצעות מצדנו.
- (3) אשר להקמת 3 ועדת משנה לטיפול ב-3 הנושאים הנ"ל - הוועדה תשוב לדון על כך בישיבה הקרובה;
- (4) הוחלט שוועדת המשנה למס-הכנסה תתכנס בימים רביעי וחמישי.

(הישיבה ננעלה בשעה 14.30)